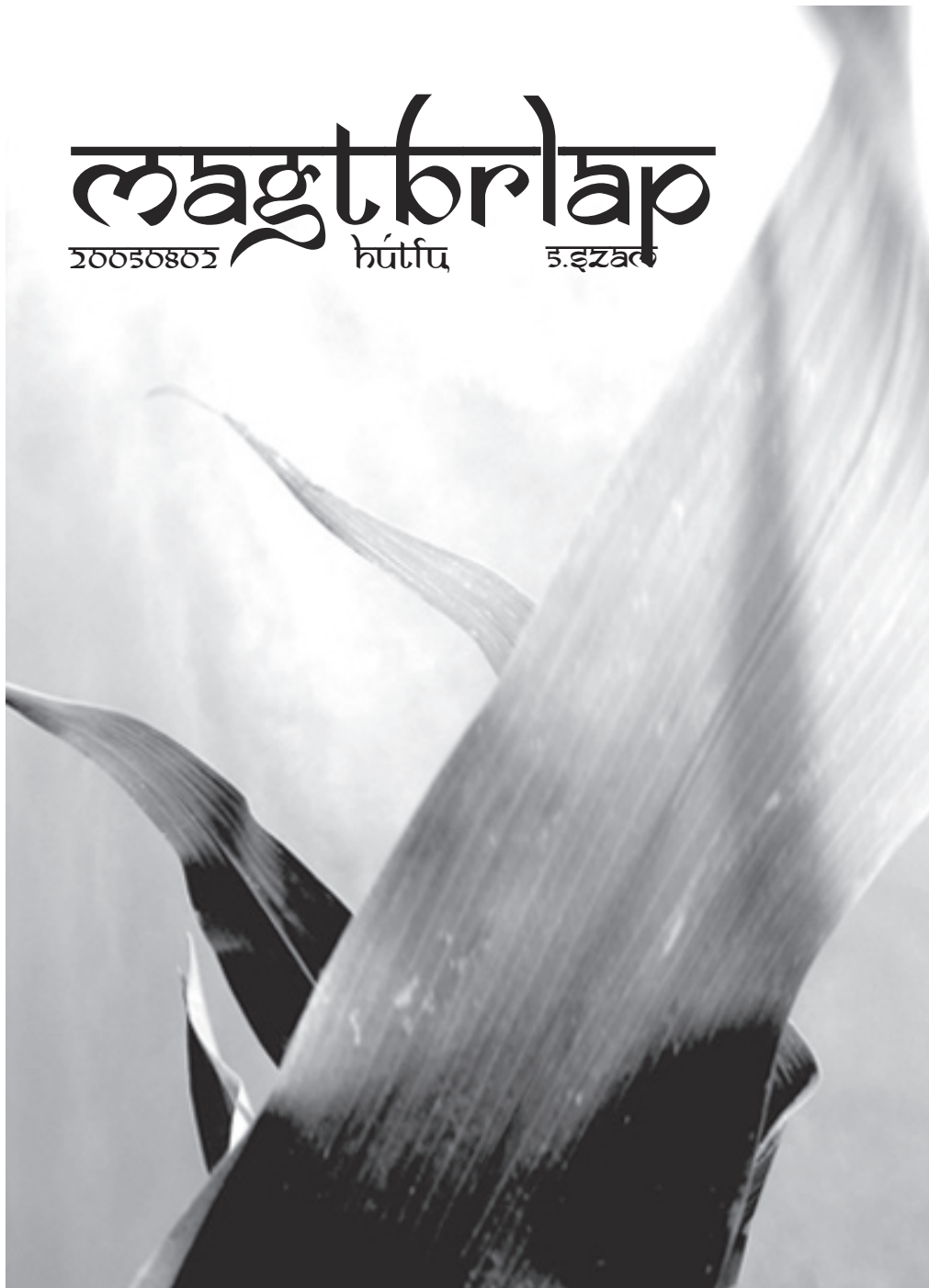


# Magtbrlap

20550852

hútu

5.4256



# Vált oás történt

**Beszélgetés Vidnyászki Attilával**

– Milyen darabot láthattunk most?

– Csokonainak egy klasszikus, sokszor feldolgozott, rengetegszer játszott művét. Egy bájos játékot. Véleményem szerint a legjobban megírt magyar vígjátékot.

– Miben más ez a színdarab, mint maga a könyv?

– Aki olvasta a művet, vagy ismeri valamelyest, az tudja, hogy erőteljesen fel van tuningolva. Csokonai-versekből építettünk bele, a dalok jelentős része Csokonai költeményei, és még sok minden mást beleraktunk Csokonai szellemiségéhez hűen.

– Miről szól?

– A történet rettenetesen egyszerű, banális, gerince Karnyóné, aki elvesztve érzi férjét. Bizonyos hozománnyal bír és szabad préda a férfiak számára. Fel-törekvő, szegény, gazdagodni vágyó, érdekből közeledő gavallérok prédája.

– Kik is ők?

– Két gavallérról van szó. Van egy lottéria-történet is benne ennek kapszán. Azt hiszi az egyik, hogy nyert, megálmodta a számokat. Pedig barátja rakatta ki a számo-

kat a lottózóba. Azt hiszi, hogy 25 ezer forintot nyert, így elhagyja Karnyónét.

– Hol játszódik a történet?

– Egy furcsa közegben, egy boltban. Egerek és más rágcsálók által szétrágott, értéktelen világban.

– Mi történt a Tótékkal?

– Azt a darabot is mi játszottuk volna, csak az egyik színészünk Erdélyben forgat. Egészen tegnap este hatig úgy volt, vállalják, hogy elhozzák az emberünket, de aztán felbolydult minden és hosszú könyörgéssel se lehetett kioroszakolni, hogy hozzák el nekünk.

– Mi a helyzet a trágár szavak használatával?

– Nem hiszem, hogy mi ezzel valami újat kíséreltünk volna megvalósítani. Csokonai eléggé szabad szájú ember volt. Egyetlen olyan szó sincs, ami Csokonai összes műveiben nincsen benne. A műben szereplő szavakat ő mind használja, mint kifejező eszközt. Vettük a bátorságot és mi is elkezdtük ezeket használni. Teljes mértékben a határokon belül van és véletlenül sem akartam ezzel előretüledni.





## Mozidélután

**Kapocson idén szinte nincs is olyan program, aminek ne lenne köze Erdélyhez. Ismét egy ilyen eseményről lesz szó, méghozzá a Lakatos Róbert erdélyi filmrendező munkáit és a Filmtett-Duna-Műhely Alkotótábor 2002/03/04. évi filmjeit vetítették le.**



A Tündérváros mozi kispincéje volt a helyszín, ahol pár szék is alig fért el, nem-hogy a nézők. Becsücsültem az első sorba és élveztem, ahogy a hűvös pince eloszlatja a tűzforró nyár iránti undoromat. Pont egy film kezdetére értem be, amit nehéz lenne leírni, legyen elég annyi, hogy egy „mezőnfestegető-teknoóbékákatgyártó” fazont üldöz a sárgaház, valamint egy gonosz gondozó folyamatosan zaklatja a kissé kattant csávót. Az enyhén furcsának ható sztoriból egy nagyon jó film alakult ki, amiben nagyon sok tájképet láthatunk Erdélyből.

Utána jött egy olyan alkotás, amit talán sose fogok elfelejteni. Technikailag a film megfelel egy „home video”-nak, vágás annyi volt benne, mint ahány holdja van a Földnek, és a világítást is az időjárásra bízták. Annyi volt az egész film, hogy egy operatőr ellátogatott egy romániai „romakommunához”, ahol sátrakban és egyéb tákolmányokban éltek egyszerre ötvenen, ahol a kisgyerekek meztláb futkorásztak a mocsokban, és az asszonyoknak több vasfoguk volt, mint ahány ruha az egész táborban. A titok annyi volt, hogy a kamerán lévő digitális kijelzőt kifelé fordította úgy, hogy a videón szereplők láthassák egymást. Ennyi. Ennyi elég volt ahhoz, hogy az egész közösséget a feje tetejére állítsa, és mindenki azon igyekezzen, hogy „benne legyen a TV-ben”. Fejkendős-nagybatyus öregasszonyok ropták a táncot, mellrázás és ujjcsettintgetés közben, kiskölkök szaladgáltak ide-oda egy szál pólóban, meglett férfiemberek produkálták magukat csak azért, hogy ők is „benne legyenek”. Erről szólt ez a 20 perces film, de megmutatta, hogy egy kis újdonság mekkora örömet tud szerezni egész családoknak.

Az ezután következő filmek mind a Filmtett tábor darabjai voltak, amiket nagy jövő előtt álló fiatalok készítettek, egy külön erre a célra létrehozott táborban. Volt remek animációs film, könnyed, sztereotípiákra épülő rövidfilm vagy mélyenszántó gondolatokat használó, elgondolkozós művészalkotás. Egytől-egyig kellemes kikapcsolódást nyújtottak és megmutatták, hogy egy másik országban is élnek rendkívül tehetséges magyar fiatalok.

a **इति** **वेत्ति**

## Kapocs hangja

**Kapocson, a Fötér és a Malomsziget környékén hallatszik Galkó Balázs hangja, amint hangosan bemond. Mindenféle üzenetet közvetít. Használjátok a hangotokat, használjátok Galkó Balázs hangját!**

- *Mióta vesz részt a Művészetek Völgyében?*

- A kezdetektől fogva, azaz 1989-től.

- *Van valami személyes kötődése a Völgyhöz?*

- Igen, a polgármester kedves barátom, és szívügyemnek tekintem, hogy itthon is legyen egy ilyen kulturális rendezvény, ahol az emberek jól érzik magukat. A hangos bemondás azért fontos, hogy legyen hol elmondani az embereknek, amiket gondolnak, amit szeretnének.

- *Milyen üzeneteket szoktak küldeni egymásnak az emberek?*

- Mindenfélét, a legkülönbözőbbeket. Reklámokat, jókívánásokat, „szeretlek”-es üzeneteket.

- *Felhívásokat egyes programokra, hogy épp merre járnak, és a másik menjen oda sürgősen.*

- *Milyen érzés, hogy legtöbbször a hangjáról ismerik meg?*

- Milyen érzés a szakácsnak, mikor megdicsérik a főztjét? Természetesen jó. Bár furcsa, hogy a nevemet hallva nem nagyon tudják, ki vagyok, de szeretik a hangomat, és erről megismernek.

- *Hogy vigyáz a hangjára? Vigyáz egyáltalán?*

- Őszintén – nem (épp egy cigarettára gyújt rá). Ilyen és kész, nem sokat foglalkozom vele. Például ugyanúgy eszem a fagyaltot, dohányzom, szóval egészségtelenül élek. Ennek bizonyára majd a jövőben meglesz a kára.

- *Milyen zenéket játszanak az egyes bejelentkezések közt?*

- A hatvanas évek külföldi, de főleg magyar slágereit. Ez a korszak eléggé közel áll hozzám. Szeretem hallgatni a zenéket, van, hogy be is bambulok egy kicsit, de általában visszatérek a feladatomhoz.

- *Volt-e olyan szinkronszerep, amit különösen szeretett?*

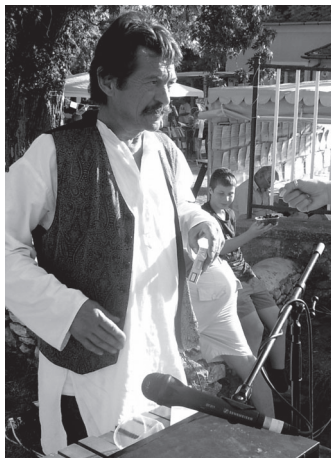
- Asterix – vágja rá rövidke gondolkodás után. – Mindkét filmet nagyon szerettem, a két bolond figurával. De ki ne szeretné őket! Szívesen emlékszem vissza arra, mikor

a Beatles Antológiában George Harrison hangja voltam.

- *Hol láthatjuk legközelebb?*

- Az Új Színházban szeptembertől.

Ugyanis, aki nem tudná, Galkó Balázs színész. És a faluban szinte mindenki ismeri. A polgármester, Józsi bácsi és Mari néni. Közben beszélgettünk, akkor is megállította egy nő, utánam pedig egy másik médiás csapat jött.





## Üvegek mestere

A kapolcsi fazekas és keramikus találkozó üde színpontját alkotja Vác Anna kicsiny standja, ahol a női lélek könnyen elcsábul. Bevallom, én se bírtam ellenállni, így kénytelen voltam venni magamnak egy aprócska kis fülbevalót. Üvegből.

**Az üvegfestés igazi művészet, rengeteg türelmet és kitartást igényel. Erről beszélgettünk.**

*- Hogyan készülnek ezek a nyakláncok, fülbevalók és karkötők?*

- Az üvegművészetet sokféleképpen lehet csinálni. Van, aki úgy készíti az ékszereit, hogy több, különböző színű, vékony üveglapot egymásra helyez, és úgy teszi be a kemencébe. Ettől lesz színes az üveg. Én jobban kedvelem az ún. rogyasztásos módszert. Ennek az a lényege, hogy a 7-800 Celsius-fokon megolvasztott síküveget üvegfestékekkel színezem, és mikor a kemencében újraolvasztom, akkor olyan formára alakítom, amilyenre akarom. Ez a pillanatnyi hangulatomtól függ. Van néhány ékszerem, melyeket Tiffany-módszer szerint körülvontam fémmel. Egészen pontosan alumíniummal.

*- Az Ön számára melyik a legizgalmasabb rész?*

- Az egész előállítási folyamatot szeretem, de mégis azt élvezem a legjobban, amikor az ékszer rátalál az emberre. Tehát megveszik tőlem. Nem az anyagi dolgokra gondolok, hanem arra, hogy nagyon jó érzés számomra látni azt, hogy az embereknek tetszik, amit csinálok, és örömmel próbálgatják az ékszereket. Nagyon jó érzés látni, amikor egy ékszer tökéletesen illik arra, aki megveszi. Korábban a divatszakmában dolgoztam, így ezek a dolgok nagyon sokat jelentenek nekem.

- Nem érez egyfajta fájdalmat, amikor el kell adnia valamelyik ékszerét?

- Dehogynem. Kicsit mindig szomorú vagyok, de a műhelyemben szeretek új dolgokkal kísérletezni, és némelyik próbálkozásból nagyon szép ékszerek születnek, ezeket pedig megtartom magamnak. De persze mind-egyik ékszer kicsit olyan, mintha a gyermekem lenne.

- Említette, hogy korábban a divatszakmában dolgozott. Mi volt az oka a váltásnak?

- Mindig is foglalkoztam az üveggel, korábban is készítettem üvegedényeket, -tálakat, aztán megváltoztak az életkörülményeim, és emiatt tértem át az üvegfestészetre.

- Mennyi idő alatt lehet megtanulni a szakmát?

- Ezt nem tudnám így konkrétan megmondani. Én nagyjából 3 év alatt tanultam meg teljesen autodidakta módon, de mindig érdekes új dolgokkal próbálkozni és kísérletezni.

- Mik a céljai a jövőben? Tervez esetleg üvegszobrot vagy hasonlót?

- Semmi ilyesmire nem gondoltam, maradok inkább az ékszereknél. Célomként talán a fejlődést, az új anyagok és technikák megismerését tartom. És az elkövetkező években is szeretnék itt lenni a Művészetek Völgyében.



RR

RR

RR

RR

RR

## Játékos tanulás

Ma délután felkaptam a cuccom és elindultam Dörögdre, hogy felfedezzek egy labirintust, ami egészen pontosan egy történelmi játszóház.

Hosszú utam után végre megérkeztem a helyszínre és rögtön el is indultam a labirintus első kapujához, ahol kincset kellett találni. Az ókori Egyiptomba csöppentem vissza, a fáraók és piramisok világába. Itt kellett egy nagy sivatagban megtalálnom az elveszett műemlékeket. Ezután tovább kalandozom az ókor és a reneszánsz világ különböző helyszínein. Megnézhetem Hellászt, Rómát, vagy esetleg Mátyás király budai palotáját. Ezeken a helyeken változatos feladatokat kell megoldani, melyekkel játszva lehet tanulni, és mellette még nagyon szórakoztatók is. A játszóházban lehet restaurálni az egyiptomi sírkamrák festményeit, hieroglifákkal írni, görög vázakat festeni, vagy esetleg összerakni egy széttört tányért. De lehet készíteni római mozaikot, vagy elkészítheted a fáraók ékszereit is.

Tapasztalataim alapján ezt a helyet jobban élvezik a felnőttek, mint a gyerekek. A



szülők nagyon szívesen segítenek a gyerekeiknek minden játékban, és én úgy vettem észre, hogy nekik sokkal jobban tetszenek ezek a feladatok. Főként azért rajonganak, amikhez kell egy kis történelmi háttér, de mégis könnyen megoldható. Volt egy olyan bácsi, aki fél órán keresztül ült egy helyen hat dobókockával. Odamentem hozzá, hogy megkérdezzem, mit játszik, de nem mondott semmit. Később kiderült,

hogy azért nem válaszolt, mert túlságosan belemerült a gondolataiba. Azon gondolkozott, hogy hat dobókockával mit lehet játszani, valamint kitalált egy új gurítós játékot is.

Szerintem nagyon jó ez a park két szempontból is. Az egyik az, hogy tele van jobbnál jobb játékokkal, a másik pedig az, hogy aki ezeket a feladatokat végigcsinálja, az akarva-akaratlanul is egy csomó tudást felszív az ókori történelemből.

Milyen mindenki, látogassa meg ezt a játszóházat, ha egy jót akar játszani, vagy esetleg festegetni. Kulcsszó: Taliándörög, Cimbora Labirintus.



## MICIMACKÓ, HA TEHETNÉ, ILYET ENNE

Gyermekkorom meghatározó élménye volt, amikor nagy-betegként feküdtem az ágyamban, és anyukám egy kedves kis maci formájú műanyag flakonban hozta nekem a mézet a teámba. Napjainkban a csomagolás a régi maradt, de a tartalom változott. Erről beszélgettem Papp Margit bioméhésszel a kapolcsi Zöld udvarban.



- *Hogyan készítik a mézet?*

- Az úgymond hagyományos mézet úgy készítették, hogy a lépet vegyszerekkel és idegen anyagokkal kezelték. Viszont a biomézhez csakis és kizárólag természetes anyagokat használunk, mivel a vegyszerek beépülnek a lépbe, és ez káros hatással van a mézre.

- *Milyen természetes anyagokat használnak?*

- Korábban a kaptárt hígítóval vagy esetleg olajjal kenték be. Ma ezek helyett illóolajokot használunk. És a méhek táplálásában is változás állt be. Télen mesterséges anyagok helyett a saját mézükkel etetjük őket.

- *Mi volt az oka a szemléletváltásnak?*

- '99-ben kerültem először kapcsolatba a Biokutató Egyesülettel és az ő hatásukra megváltozott a szemléletem. Egyszerűen rájöttem, hogy mennyire fontos az, hogy egészségesen táplálkozzunk, és vigyázzunk szervezetünkre. Ez persze anyagilag nagyon veszteséges időszak volt, mert nagyjából 3-5 évig tart az ún. átállási idő, amely alatt a lép

újraépül és immáron vegyszermentes lesz.

- *Miért lesz valakiből méhész?*

- Én a mesterséget az apósomtól tanultam el, és az ő halála után a férjemmel együtt kezdtük el vezetni a gazdaságot. Kezdetben 15 családkunk volt, mára már 200-250 családdal dolgozunk. Azért is kedvelem ezt a munkát, mert nagyon szeretem az élővilágot, és számomra csodálatos érzés együtt dolgozni a méhekkel, foglalkozni velük, gondjukat viselni.

- *Mekkora törődést igényelnek a méhek?*

- Nagyon fontos számukra a rendszeres törődés. Folyamatosan figyelniük kell a családod. Oda kell figyelniük például arra, hogy legyen mindig elég enniválójuk, hogy az anyaméh jó petéző legyen stb.

- *Mennyi idő kell ahhoz, hogy valaki profi méhészé váljon?*

- Nagyjából 10 év szükséges, de az ember folyamatosan tanul. Vannak ilyen célra alakult, ún. méhésziskolák, melyekben 3 év alatt megtanulhatjuk a szakma alapjait.

## Elveszett Tóték

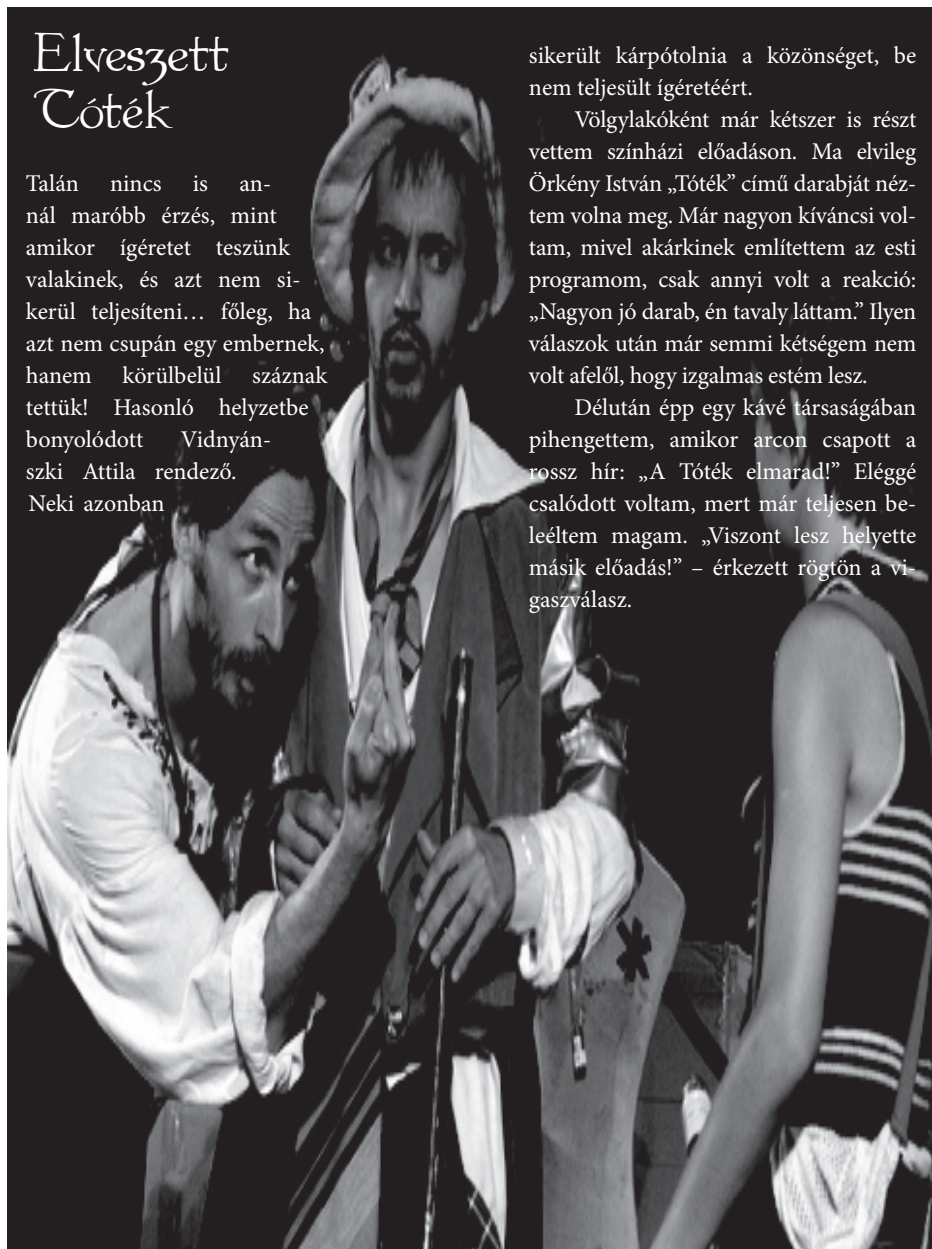
Talán nincs is annál maróbb érzés, mint amikor ígéretet teszünk valakinek, és azt nem sikerül teljesíteni... főleg, ha azt nem csupán egy embernek, hanem körülbelül száznak tettük! Hasonló helyzetbe bonyolódott Vidnyánszki Attila rendező.

Neki azonban

sikerült kárpótolnia a közönséget, be nem teljesült ígéretéért.

Völgylakóként már kétszer is részt vettem színházi előadáson. Ma elvileg Örkény István „Tóték” című darabját néztem volna meg. Már nagyon kíváncsi voltam, mivel akárkinek említettem az esti programom, csak annyi volt a reakció: „Nagyon jó darab, én tavaly láttam.” Ilyen válaszok után már semmi kétségem nem volt afelől, hogy izgalmas estém lesz.

Délután épp egy kávé társaságában pihengettem, amikor arcom csapott a rossz hír: „A Tóték elmarad!” Eléggé csalódott voltam, mert már teljesen beleéltem magam. „Viszont lesz helyette másik előadás!” – érkezett rögtön a válasz.

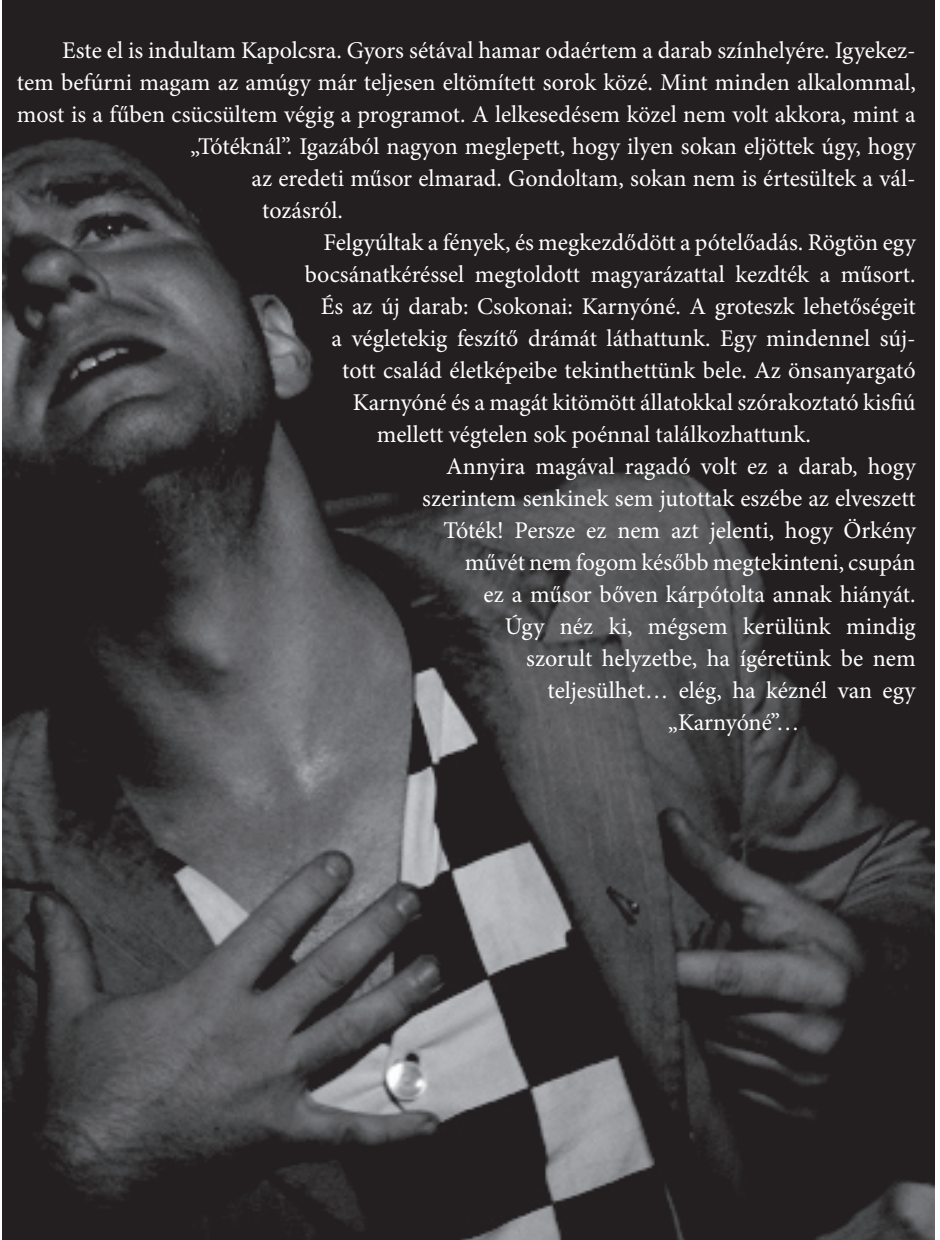


Este el is indultam Kapolcsra. Gyors sétával hamar odaértem a darab színhelyére. Igyekeztem befűrni magam az amúgy már teljesen eltömített sorok közé. Mint minden alkalommal, most is a fűben csücsültem végig a programot. A lelkesedésem közel nem volt akkora, mint a „Tótknál”. Igazából nagyon meglepett, hogy ilyen sokan eljöttek úgy, hogy az eredeti műsor elmarad. Gondoltam, sokan nem is értesültek a változásról.

Felgyúltak a fények, és megkezdődött a pótélőadás. Rögtön egy bocsánatkéréssel megtoldott magyarázattal kezdték a műsort. És az új darab: Csokonai: Karnyóné. A groteszk lehetőségeit a végletekig feszítő drámát láthattunk. Egy mindennel süjtött család életképeibe tekinthettünk bele. Az önsanyargató Karnyóné és a magát kitömött állatokkal szórakoztató kislány mellett végtelen sok poénnal találkozhattunk.

Annyira magával ragadó volt ez a darab, hogy szerintem senkinek sem jutottak eszébe az elveszett Tótk! Persze ez nem azt jelenti, hogy Örkény művét nem fogom később megtekinteni, csupán ez a műsor bőven kárpótolta annak hiányát.

Úgy néz ki, mégsem kerülünk mindig szorult helyzetbe, ha ígérletünk be nem teljesülhet... elég, ha kéznél van egy „Karnyóné”...



## A bogósgyümölcskertész fia

**Kitűnő időérzékemnek köszönhetően már negyed hétkor ottvoltam a hét órára meghirdetett „A bogósgyümölcskertész fia” című előadásra. Mikor odaértem a pulai Bártkertetbe, egy felolvasás-féleség ment a színpadon, ahol, mint kiderült, Háy Jánossal beszélgettek, akinek könyvéből készült a színpadi előadás hét órákor, Rátóti Zoltán elmondásával és gitárkíséretével.**



Csak a végére értem oda, és jót röhögtem az író sokszor trágár és szókimondó humorán, így már nagyon vártam a másik előadást. Miután véget ért a beszélgetés, egy gitáros fazon ment fel a színpadra és egy szál gitárral elkezdett „prüntögni”. Kellemes prüntögés volt, csak fél óra után már kissé feszülté tett. Megijedtem, hogy ez már az előadás, de hál’ Istennek tévedtem.

Mikor nagy nehezen sikerült behangosítani az egy szál gitárt és a szép szál legényt, máris kezdődhetett a műsor. Szinte rögtön a közepével kezdte, és az első perctől kezdve vihogtam attól, amiket hallottam. Igazi nyershumor és szatíra a világ és a korábbi rendszer felé, amit csak tetéz a művész szabadszájúsága és szókimondása. A humor hangjait hallva elindult a tömeg a Bártkertetbe, és telt ház előtt kellett sikítva röhögőm az előadástól.

Az egész történet egy fiatal tizenéves vidéki srácról szól, akinek az apja bogósgyümölcskertész a kommunista rezsim alatt és a fiú kitalálja, hogy rockzenész akar lenni, ezért megtanul gitározni. Rengeteg sztori kerül terítékre, sokszor teljesen logikátlan sorrendben. Szó volt a balatoni wartburgos nyaralásról, a gimiről, a ribizliszedő táborról és a párizsi utazás mellett egyéb más hihetetlen történetekről, amiket néha gitárral kísért és mellé hülye szövegű dalocskákat költött.

A végén még az is belefért, hogy a könyv írójával is játsszon pár számot, kezdve a House of the rising sun-tól egész Háy volt zenekarának egy számáig. A nép szabályosan tombolt, én pedig csak ültem és elmélkedtem azon, hogy lám-lám, egy vidéki srácnak is lehet nagyon változatos az élete.

## Zürzavaros élvezet

**Mindenkinek megván a maga zenei stílusa. Az enyém például bizonyos kereteken belül szinte minden műfajra kiterjed. Ez a helyzet a világzenével kapcsolatban is. Így történt, hogy nyolc óra környékén már a Klastromnál voltam, és vártam, hogy megkezdődjön egy különlegesnek ígérkező koncert, Vedres Csaba és a Kairos előadásában.**

Lelkesen gyakoroltak a már berendezett színpadon, és a mikrofonoknak köszönhetően mi is részesei léhattünk a gyors próbának, és a kisebb megbeszéléseknek. Amikor igazából elkezdődött a koncert, már mindenki tudta, hogy nem kell félnie a csalódástól. A színpadon felsorakozott egy szintetizátor (Vedres Csaba ujjai alatt), két hegedű, egy brácsa és egy cselló. A zenészek is szép ruhát öltöttek az alatt a pár perc alatt, amíg szem elől tévesztettük őket.

Nekem csak az nem tetszett, hogy ülőhelyekkel kínáltak minket. Szerintem, ha ilyen zenét hallgat az ember, vétek széket használni. Mivel azonban egyedül maradtam effajta meggyőződésemben, kénytelen voltam nyugton ülni.

Nem szokványos koncert volt ez a mai. Mindenki meglepődött, amikor a System of a Down-tól hallhattunk egy számot, klasszikusan feldolgozva. Volt pár saját zenéjük is, amiben a szintetizátor és a klasszikus vonósnegyes el-

mei keveredtek, és megjegyzem, fántasztikusan hangzott. Nem hagyhatom ki a beszámolómból a fergeteges csellósólót. A Stonehenge című dalt az After Crying csellistája írta. Ez gyakorlatilag a modern metál csellóval történő megvalósítása. Szavakban elég nyakatekert, és zürzavar jellemezni ezt a zenét, de hallgatni élvezet.

Úgy vettem észre, ezzel a véleménnyel nem voltam egyedül. Csak végig kellett nézni a közönségen. Ennek ellenére Csaba azt mondta, elég szélsőségesek a reakciók. Volt olyan eset, amikor a közönség nem igazán tudta hova tenni a történeteket és határozottan visszautasította, ha pozitív visszajelzést kapott, az viszont messzemenő dicséret formájában nyilvánult meg.

Én azt mondom, ne hallgassanak rám, hanem győződjenek meg saját maguk arról, milyen ez a hangszer- és zeneistílus-kavarodás egyetlen éjszakán.







Fabula rasa

**Kapocs katolikus templomában gyülekezett a nép, hogy megtekintse a Tiszta mese című színdarabot, Pilinszky János verseinek, öszövet-ségi, prófétai szövegeknek, és János Passiójának felhasználásával, melyet FelVági László gyúrt össze egy darabbá.**

A darab talán most elkezdődött... egy ősz hajú férfi keresztet cipel az oltár elé. Majd mesél, és mások is mesélnek, Istent dicsőítő tanmesék tömegeivel bombáznak... fiatalok. Majd lassan áttérünk Jézus Passiójának történetére, az utolsó vacsorára, Júdás árulására. És Júdás besétál, megáll, bemutatkozik, és elmeséli árulásának okát. Azt mondta, Jézust jobban szerette, mint mindenki. Nem pénzért tette. Irigy volt Jézusra. Gyógyítani akart, de azt mondta Jézus, hogy kishitű és így persze nem sikerült. Magát kereste Jézusban. Mikor elárulta, biztosan tudta, hogy magát is megöli. A halálát akarta Jézusnak, de még így sem lehetett szabad még a gonoszságában sem. De Júdás nem halt meg, ahogy Jézus sem. És Jézus egyre csak nő, Júdás meg egyre csak kicsinyedik...

Ekkor a színészek elkezdenek mázskálni a padosorok között, egy-egy embert megérintenek, vagy mélyen a szemébe néznek. Bevonják a közönséget a darabba, és belekényszerítik a tehetetlen tömeg szerepébe. Kicsit erőszakosnak találtam ezt a stílust, meg zavarónak, hogy egy lány tágra nyílt szemekkel ordít az arcomba. A színdarab végül úgy záródott, hogy embereket rángattak ki a padokból, és karonfogva kivezették őket.

Az előadás után a színész-rendezővel beszélgettünk a templomkertben. FelVági elmondta, hogy állandó csapattal dolgozik. Érzik magukon a formálhatóságot, és nagy kihívásnak tekintik, hogy minél többet csíszoljanak megjelenésükön. A színészekről nagy szeretettel beszélt, szerinte ők olyan emberek akik nem önmagukat akarják megmutatni a témán keresztül, hanem a témát akarják megmutatni önmagukat felhasználva.

A darab három monológ köré van építve, ezek a kiinduló és gyűjtőpontjai, ezekhez igazították a dramaturgiát.

Júdás, Péter és Mária Magdolna FelVági szerint még mindig élnek, benne az emberekben, mind a hárman egyszerre, és adott szituációtól függ, hogy személyiségünk melyikükére hasonlít leginkább. Mária Magdolna szerepe szerinte egy nagyon szép szerep, ő a leghűségesebb prostituált, mert egyedül is merete szeretni Jézust, mikor már senki nem állt a Messiás mellett.

Mivel a színész-rendező egy katolikus pap, muszáj volt megtudnom, hogy hogyan viszonyul egy olyan szerephez, mint Júdásé. A válasz: furcsán... A kulcsszereplők monológjait ő írta, tehát pontosan tudja, hogy magában hordozza Júdást. Mivel ezt a részét a lelkének igyekszik minél inkább elrejteni, ez akar a leginkább kitörni. Így hát úgy döntött, megküzd vele és a bőrébe bújik. Ezzel egyszerre lépett át egy fájó pontot, és hajtott fejet előtte. Egyszerre volt uralkodó és alázasos. Ha őszinte akar magával lenni az ember, akkor tudja, hogy ez az énje igenis kikívánczik. Hát FelVági kardot rántott gonosza ellen.

# A megtisztulás művészete

**A Tisza Színház Egyesületet 2003-ban talpra állt szenvedélybetegek alapították Budapesten. Hétfő délután Kapolcson is láthatuk őket a Csigaházban egy József Attila-vers alapján készült előadással.**

Színházterápiás módszerrel próbálkoznak józanságuk megőrzésére. Az egyik alapító tag, Mózes Sándor, tizenhárom éve nem iszik, ettől a módszertől teljes egésznek érzi magát. Ez egyfajta tükör, ami segít felfedezni saját magunkat. „Húzol három kártyát, ez a te szövegbázisod – ecseteli Sándor –, ebből azt használ, amit csak akarsz, a lényeg, hogy legyen hozzá közöd!”

Amikor elkezdenek gondolkodni egy-egy vers feldolgozásán, rengeteg szabad ötlet merül fel, és kerül megvalósításra.

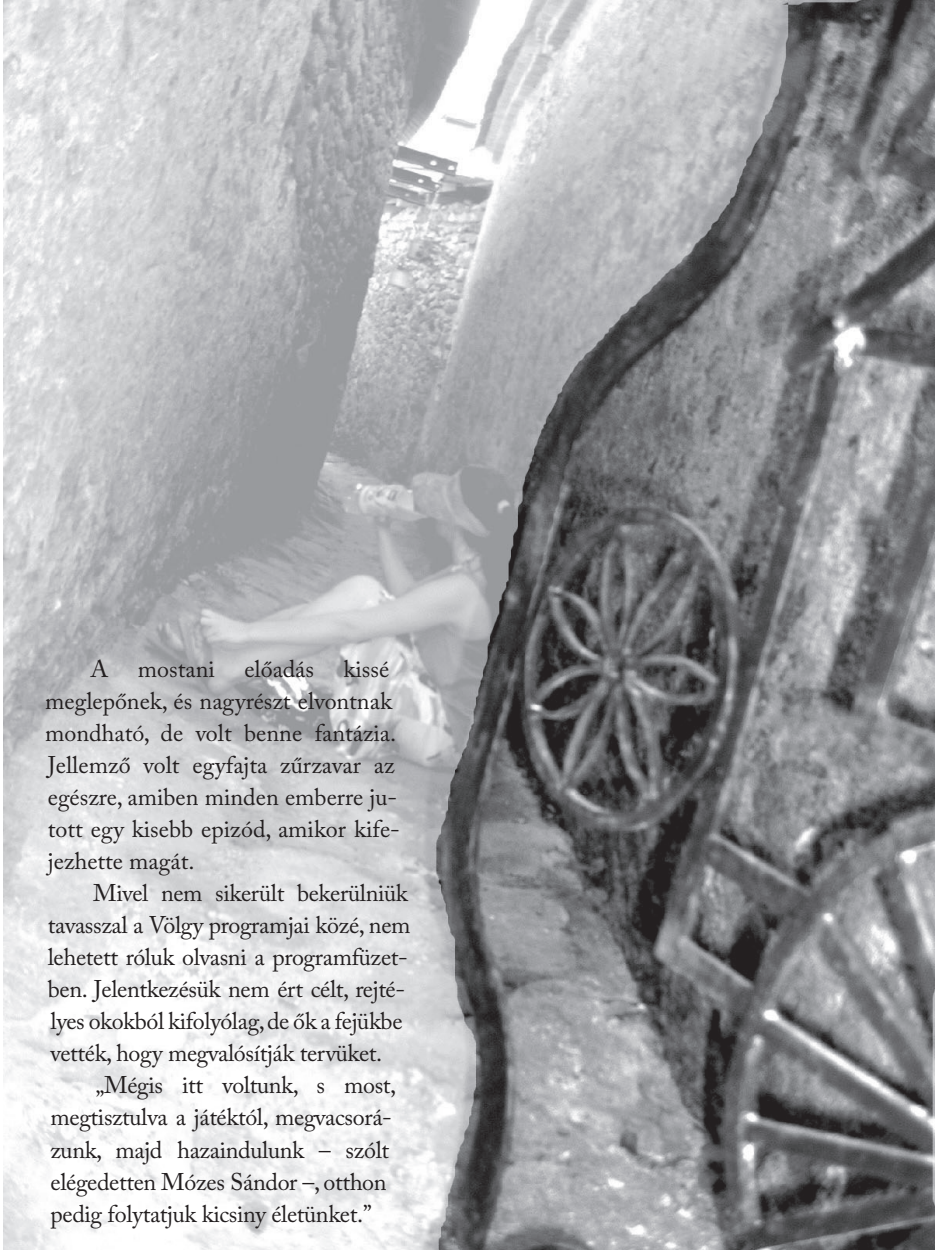
Gyakran alkalmaznak az elkészült darabokban véletlen szövegeket.

Ez egy önkéntes csoport, az megy oda, aki akar, és arra használja fel az itt kapott dolgokat, amire akarja. Fontos szabály az egyesületnél, hogy csak tisztán lehet részt venni, mindenféle tudatmódosító szertől mentesen.

Előfordulnak persze úgymond „normális” tagok is – ahogy Sándor fogalmazta –, ők főként önismeretet, személyiségfejlesztést, játékot várnak az effajta színjátszástól. Ez a bizonyos plusz tartalmaz fiatalokat, pedagógusokat, átfogóan érdekes embereket. Hétfévégén a Wesselényi utcában tartanak tréningeket, ahol körülbelül húsz-huszonkét ember fordul meg. Belőlük lesznek a leendő tagok.

József Attila-művekkel gyakran dolgoznak, többek között egy Franciaországban élő magyar színész hatására, akit Sándor a mesterének tart. Ő mondta, hogy érdemes ezekkel a versekkel foglalkozni.





A mostani előadás kissé meglepőnek, és nagyrészt elvontnak mondható, de volt benne fantázia. Jellemző volt egyfajta zűrzavar az egészre, amiben minden emberre jutott egy kisebb epizód, amikor kifejezhette magát.

Mivel nem sikerült bekerülniük tavasszal a Völgy programjai közé, nem lehetett róluk olvasni a programfüzetben. Jelentkezésük nem ért célt, rejtélyes okokból kifolyólag, de ők a fejükbe vették, hogy megvalósítják tervüket.

„Mégis itt voltunk, s most, megtisztulva a játéktól, megvacsorázunk, majd hazaindulunk – szólt elégedetten Mózes Sándor –, otthon pedig folytatjuk kicsiny életünket.”



**Vajon mi történik, ha otthon marad három tűzrólpattant fiútestvér? Mondjuk... Szerencsefit játszanak. A játék csalós kiszámolósdíval kezdődik, persze a kiszámoló lesz Szerencsefi. A többiek beérik Szegecsfi és Szépfí szerepével. Aztán elkezdődhet a játék!**

Szegecsfi és Szépfí biciklikormánnyal és lábfékkal működő motoron vadmotorosok lesznek, és megpróbálják előkeríteni Szerencsefit, akinek mindig mázlija van. Ezért a két rosszcsonznak nincsen könnyű dolga. Főleg, ha Szerencsefi álcázza magát stoppolós Piroskának kiskosárral, parókás Tarzannak liánnal, Superman-nek piros asztalterítővel, szemeteszsákos Darth Vadernnek, búrját vakaró, nyelvöltögető lámpának. Aztán lassan már a srácok is megunják, és kívül rekesztik a szobán Szerencsefit. Csak egy feltétellel léphet be, ha szerez egy „terülj-terülj-asztalkámat”. Szerencsefi nem keseredett el nagyon, felcsapta

a Szerencse könyvét, a könyv tanácsára pedig elindul Mexikóba szerencsét próbálni...Így utazik el Törökországba, majd Kínába, hol nonstop italautomata korsóért, hol pedig segítségnyújtó sípért. Persze útját kalandok és humor kíséri a „szerencséd, hogy öreganyámnak szólítottál”-féle járókeretes vénlányokkal együtt. Mindegyik öreg be van szorulva valahová, és mindegyik tanít valamit Szerencsefinak. Mikor már képzett énekes, táncos harcművész válik belőle, találkozik, és szerelemben esik Marionettel, a marionett bábuval, akit a gonosz feketealapos porondmester tart szomorú fogságban. Nagy, csúf, gonosz varázsló





ez a feketekalapos, a három öregasszonnyal is ő szúrt ki valahogyan, azért voltak beszorulva. De ez a Szerencsfi bátor, keménykötésű kis legény lévén nem riadt vissza egy ilyenfajta akadálytól. Hősiesen megküzdött a gonosszal, és elnyerte méltó jutalmát, a táncoslábú fababát. Hazaviszi őt testvérei közé, akik be akarják hajítani az Óperenciás tengerbe. Éppen dobásra készülnek, mikor Szerencsefi megfújja a segítségnyújtó sípot. A sípszóra odateleportálnak az idős hölgyek, akik átváltoznak Xénává, Xalmává, Fűzállá és párnacsatát vívnak a komisz kölykökkel.

De cssszzzzzzzz!!!

Megjöttek anyáék!!! Gyorsan rakjunk rendet, és tegyük úgy, mintha mi sem történt volna!!! Ez-

után így tettek, majd kitört a tapsvihár, majd vastaps, majd visszatapsolás. Bizony. A darabot folyamatos csacsogó gyermekkacajok kísérték, Szerencsefi tejesen elbűvölte őket, még talán a nagybacsákat is itt, Kapolcson, a Malomsziget színpadán, Kolozsi Kilián rendezésében és Barabás Árpád főszereplésével. Nagyon jól megrendezett színdarab volt, jól kitalált jelmezekkel, és díszletekkel, amik Gáll Ildikó és Tamás Anikó keze munkája. Az előadás rendkívül családi hangulatban telt, együtt szórakozott három generáció, és nevetett Szerencsefi leleményességén. Holnap, a Gólyakalifában ugyanez a társulat gyűlik majd össze egy kis rekeszizomreszketésre.

☞ Főszerkesztő:  
Kun Tamás  
Szabados Péter

☞ Korrektor:  
Strasser Éva  
Szilvássy György Péter

☞ Vezető Tanár:  
Papp László

☞ Tördelőszerkesztő:  
Bukovics Zoltán  
Raffay Réka

☞ A cikkeket írták, szerkesztették  
és a fotókat készítették:

Andrics Renáta  
Bajtai Kitti Brigitta  
Balázs Anna Mária  
Balázs Kriszta  
Bordás Gábor  
Bödök Dalma  
Harangozó Rita  
Kürti Ivett  
Ratiu Larisza Beatrix  
Sajó Dávid  
Szabados Máté  
Szabó Péter  
Ujj Zsombor Pál  
Venter Izabella Zita

☞ Szent László Gimnázium

☞ 2005



# Impresszum